



Комунальний заклад Львівської обласної ради
«Львівська обласна
універсальна наукова бібліотека»

*#ЧИТАЙ UA.
НОВЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ПОКОЛІННЯ*

**«МАЛО ЗНАТИ, ДЕ ХОЧЕШ ЖИТИ,
ТРЕБА ЩЕ Й ЗНАТИ, КИМ ТАМ ХОЧЕШ БУТИ».**
Андрій ЛЮБКА

Рекомендаційний список літератури

УДК 025.5:821.161.2.09](072)

М 19

«Мало знати, де хочеш жити, треба ще й знати, ким там хочеш бути».
Андрій Любка [Текст] : рекомендац. список літератури / упоряд.: О. Вахула,
Л. Цюцюра; ред. Д. Дигас; наук. ред. І. Лешнівська. – Львів, 2023. – 24 с. –
(#Читай UA. Нове літературне покоління).

Упорядники: О. Вахула, Л. Цюцюра

Редактор Д. Дигас

Науковий редактор І. Лешнівська

©КЗ ЛОР ЛОУНЬ, 2023
©ВЧЗ, 2023

БУТИ ПИСЬМЕННИКОМ – ЦЕ ДОВГО І БАГАТО ПРАЦЮВАТИ



Андрій ЛЮБКА – український прозаїк, поет, есеїст, перекладач з польської, сербської та англійської мов. В його крові 59 % західних слов'ян, 25 % балтів і 16 % східних слов'ян. Чистісінький центральноєвропеєць, не збагачений жодним екзотичним нашаруванням.

Народився 3 грудня 1987 року в Ризі (Латвія). Мати Андрія, уродженка м. Виноградів Закарпатської області, на той момент навчалась у Ризі в медичному інституті. Планувала народжувати його вдома, але він з'явився на світ передчасно, на сьомому місяці. Тому на Закарпаття Андрій потрапив вже після народження. Батько родом із Черкаської області, був військовим, загинув у Чечні в 1992 році.

Сім'я Андрія жила небагато, нікуди не виїжджала, навіть за межі району. Тому Андрій був змушений постійно існувати лише у маленькому світі прикордонного Виноградова, і книжки виявилися єдиним шансом втекти кудись від буденності. *«Особливо я любив книжки, читаючи які міг асоціювати себе з головним героєм. Тобто, це я подорожую Патагонією з дітьми капітана Гранта. Це я, тореадор з Васюківки, копаю метро під свинарником. Так я змалку прокачав цей м'яз вигадування сюжетів. Тому звертання до письменництва стало для мене природним. Хоча я був впевнений, що стану військовим».*

Писати почав змалечку. Читати його навчила бабуся ще до школи, і вже у перших класах Андрій писав довгі казки, пізніше взявся за вірші. Писати вірші Андрій Любка, за його ж словами, розпочав у «зрілому» віці – семикласником. Щоправда, блокнот із своїми першими віршами він спалив, але в літературу все ж прийшов як поет.

У 14 років Андрій вирішив піти вчитись у військовий лицей, бо справжнім чоловіком, на його думку, міг бути тільки професійний військовий. Таке рішення було пов'язане ще й зі сімейними обставинами: лицей надавав можливість отримати безкоштовний одяг, форму і право на безоплатне проживання та харчування. Але після закінчення Мукачівського військового лицейо продовжити навчання у Львові через вроджену ваду серця не вдалося. Це поставило хрест на військовій кар'єрі. Розгублений Андрій не знав, що робити зі своїм життям, яке, як здавалось, закінчилося. У відчаї Любка вступив на філологічний факультет Ужгородського університету: «Коли ти кілька років живеш в казармі і раптом починаєш вчитись на філфаку,

де вас троє пацанів і 97 дівчат, швидко розумієш, що життя може бути іншим. І що тобі насправді дуже пощастило, що ти не став військовим».

В університеті Андрій усвідомив, що основна програма навчання йому не цікава, тому серйозно взявся за самоосвіту, читав тільки те, що йому хотілося й подобалося, продовжував писати вірші, незважаючи на конфлікт з кафедрою української літератури, викладачі якої зневажливо ставилися до його творчості, мовляв «вірші взагалі не вірші», завалювали його на екзаменах, а одного разу навіть довелося збирати комісію, аби скласти іспит і довести, що він знає предмет. Все це призвело до того, що хлопець перестав ходити на пари.

Згодом Любка з друзями створив літературну студію, а пізніше й неформальне літературне об'єднання (НЛО) «Ротонда». Вони організовували літвечори, навіть спромоглися провести свій маленький фестиваль. У 2007 році після одного з читань до Андрія підійшов професор Сергій Федака і підбадьорив: «Твої вірші зрілі, їх треба видати». Так професор поблагословив у світ першу поетичну збірку **«Вісім місяців шизофренії»** про історію сучасного юнака і його сприйняття навколишнього життя, викладену у кількох десятках віршів: *«Ці поезії є своєрідною мандрівкою у власну підсвідомість, у глибини пам'яті і задзеркалля фантазії, спробою емоційного освоєння і перетворення нашого далекого від досконалості світу»*. Згодом за неї Андрій отримав премію «Дебют».

Наступного року вийшла друга збірка поезій, **«Тероризм»**. На тлі сучасного життя з його стресами, шаленим ритмом, нанотехнологіями постає сучасне кохання – кохання в умовах тероризму. Книгу автор презентував на Форумі видавців у Львові, а пізніше – в інших містах України і за кордоном, у Польщі, Чехії, Німеччині. *«Я й сам незчувся, як воно закрутилося»*, – признався Любка в одному з інтерв'ю.

Крім літературної діяльності, хлопець захоплювався музикою: разом з Dj Dimka Special-K видав низку власних озвучених віршів під загальною назвою «**Перед вибухом поцілуємося**».

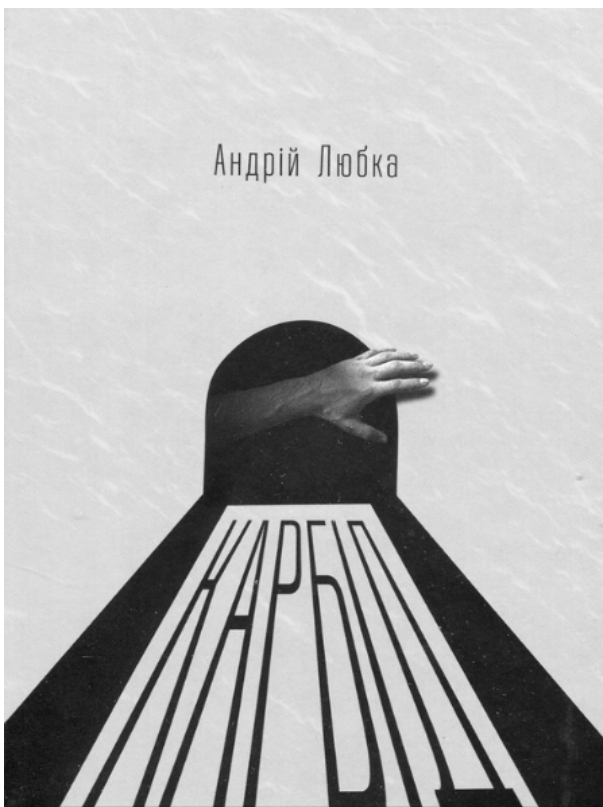
Попри всі перипетії з навчанням, у 2009 році Любка все ж таки отримав ступінь бакалавра з української філології. У той час Андрій Любка був дуже активним у суспільно-політичному житті і бачив своє майбутнє в політиці: у свій час він був організатором акцій під час Помаранчевої революції в Ужгороді. Його перше інтерв'ю у газеті «Україна молода» 2007 року називалося досить амбітно: «Я помру або молодим письменником, або старим президентом». Він справді думав, що буде президентом, і навіть робив для цього певні кроки: став членом закарпатської організації «Батьківщина молода», у 2006-2008 роках очолював студентський парламент Ужгородського національного університету. Хотів стати народним депутатом України.

Мав минути якийсь час, аби Андрій усвідомив, що його темперамент не для політики. Він зрозумів, що є надто авторитарною людиною, швидко дратується, якщо щось йде не так, як він хоче. Він продовжував вести в ЗМІ колонки на політичні теми, хоча активна політика його вже більше не цікавила, бо він розумів: якщо ти частина якоїсь політичної сили, то не можеш вільно висловлювати свої погляди.

Ідея писати прозу прийшла до Андрія Любки тоді, коли його вперше відрахували з університету. У 2010 році він написав роман «**Рідність**». *«Тоді я захотів перевірити, чи вийде в мене сконструювати текст на 400 сторінок. Коли виявилось, що це мені під силу, то вже нічим іншим, крім письменництва, я вирішив не займатися. Іноді треба багато чого спробувати, щоб зрозуміти, що тобі дійсно підходить».* Цей роман не був опублікований, тому що виявився надто особистим, не для широкого загалу.

У 2012 році вийшла друком збірка короткої прози «**Кілер. Збірка історій**», яка складалася з одинадцятьох оповідань, написаних від першої особи протягом трьох років у трьох країнах. Книгу можна назвати результатом боротьби Любки-поета та Любки-прозаїка, в якій переміг останній. Згодом він став відомим романістом, есеїстом, а його книги почали фігурувати у різних «топах» поруч зі збірками Юрія Андруховича, Оксани Забушко, Сергія Жадана та інших.

У 2012-2014 рр. Любка навчався у Варшавському університеті, де отримав ступінь магістра з балканських студій.



Наступного року побачив світ один з його найвідоміших романів «**Карбід**». Ця гостросоціальна та іронічна розповідь про контрабандистів, опублікована літературною корпорацією «Meridian Czernowitz». У світі трапляються книги, які змушують читача не просто сміятися, а реготати. «Карбід» – саме такий твір. Хоча є в ньому і своя трагедія, і навіть не одна. З розвитком сюжету вся веселість потроху зводиться нанівець, а на перший

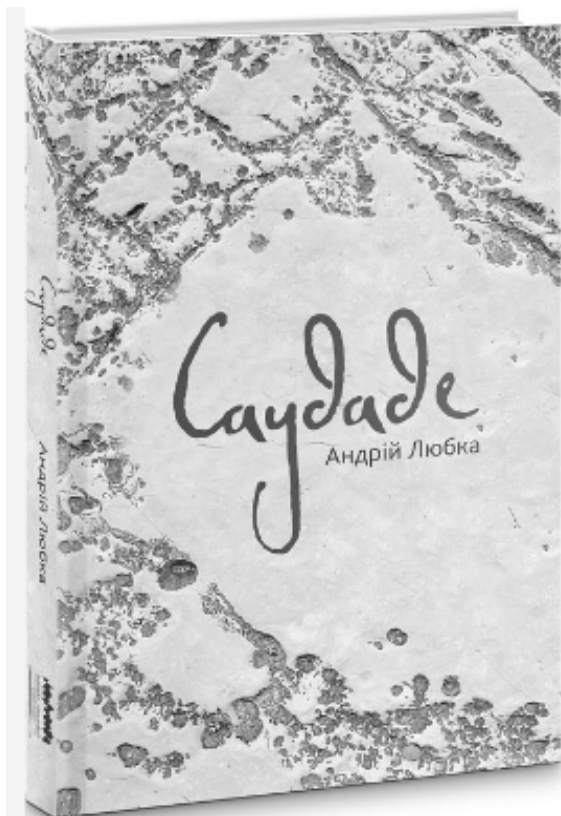
план виходять соціальні проблеми. Але це анітрохи не применшує цінності книги. Завдяки цікавому і динамічному сюжету читається вона легко і дозволяє прекрасно відпочити в її компанії. Ця книга стала фіналістом «Книги Року ВВС», а у 2017 році її польський переклад – фіналістом премії «Angelus». Крім того, він перекладений англійською, литовською, хорватською, словенською та сербською мовами.

Після гостросоціального, сатиричного «Карбіда» Андрій Любка презентував читачам нову книгу – «Кімната для печалі» (2016). Це збірка сюжетно не пов'язаних між собою оповідань, які однак можна вважати й романом, якщо прийняти тезу, що головним героєм є самотність. Покинуті, ревниві, зовсім юні й поглинуті спогадами про вже прожите життя – герої оповідань письменника на межі відчаю знаходять власне місце для плекання туги, кімнату для печалі.



Знаходять, бо знають: саме самотність – найприродніший стан людини. *«Я почав її писати у 2012 році, – розповідав письменник. – Це був час досить турбулентний у моєму житті, пов'язаний з тим, що я жив за кордоном, повертався, щось відбувалося... Чесно кажучи, мені тоді здавалося, що я дуже люблю подорожувати. А зараз розумію, що просто намагався від себе втекти. Бо коли ти лягаєш спати, відчуваєш самотнім».*

У 2017 році Андрій Любка брав участь у Міжнародному літературному фестивалі «Vilenica» в Словенії. Закордонне журі гідно оцінило творчість письменника та присудило винагороду, яка передбачала стипендію на тримісячне перебування в одній з країн центральної Європи. Свій вибір пояснили так: «Андрій Любка – вища ліга молодих поетів і авторів української літератури. Найперспективніший європейський творець Любка знає, що кордони між традиціями і мовами є лише підтвердженням того, що ми дихаємо тим самим повітрям, усвідомлюючи і плекаючи ідентичності різних культур...».



У тому ж році вийшла чергова книга – «Саудаде»: 63 історії, які важко однозначно назвати оповіданнями, нарисами, есеями чи тревелогами, але в яких є дещо від кожної з цих жанрових форм. Це книга буття і книга змін. У збірці йдеться не про глобальні падіння імперій і занепад культур, а про дуже локальні й малопомітні процеси. На дрібних деталях і дуже побутових речах автор показав те, що було втрачено нами чи продовжує втрачатися. Читаючи

книгу, дізнаєшся, як Любка (чи його ліричне «я») «подорослішав», тобто почав любити класичну музику, дивитись «Лебедине озеро» і читати Овідія. Перед читачем постає інтелектуальний герой популярної прози, який постійно подорожує, щось досліджує і прославляє прості радощі життя. «Саудаде» провокує пам'ятати про ті народи, яких з нами більше немає, цікавитись своєю мікроісторією й сприяти розвитку локального туризму.

Опісля автор видав ще три книги: «Твій погляд, Чіо-Чіо-сан», «У пошуках варварів. Подорож до країв, де починаються й не закінчуються Балкани» та «Малий український роман».

Андрій Любка успішно поєднує літературну діяльність з перекладацькою. У 2012 році у літературній агенції «Піраміда» вийшли вибрані твори з чотирьох збірок віршів видатного польського поета Богдана Задури «Нічне життя» у його перекладі. Згодом цю книгу було нагороджено літературною премією ім. Г. Сковороди. У 2015 році він переклав другу книгу цього ж автора «Найгірше

позаду». До найпомітніших перекладів А. Любки того періоду належать: з польської – «Акварелі» репортерки Лідії Остаповської про життя Діни Готлібової та долю ромів під час та після Другої світової війни; із сербської – роман «Комо» Срджана Валяревича, з хорватської – поетична збірка «Людина вечеряє в капцях свого батька» Марка Погачара; з англійської – вірші кількох поетів для Антології молоді поезії США.

Відтоді щороку Андрій Любка «вистрілює» одним або й двома помітними перекладами світового надбання: у 2017 році – культовий роман сербського письменника Светислава Басари «Фама про велосипедистів», у 2018-му – «Концерт» боснійського письменника Мухарема Баздуля, у 2019-му – романи «Батько» хорватського письменника Міленка Єрговича і «У трюмі» сербського письменника Владимира Арсенієвича, у 2020-му – роман «Музей безумовної капітуляції» хорватської письменниці Дубравки Угрешич, у 2021-му – романи «Проклятий двір» сербського письменника, Нобелівського лауреата Іво Андрича; «Паннонське чудовисько» бачванського русина Миколи Шанти; «Волга, Волга» Міленка Єрговича; «Мідна доба» хорватського письменника Слободана Снайдера, а також дитячий артбук про Лемківщину «Літо в Бескидах» польської письменниці Марії Стшелецької...

А. Любка – активний учасник українських і міжнародних фестивалів, інших мистецьких заходів. Його улюблений фестиваль – «Meridian Czernowitz», а ще він брав участь у Книжковому арсеналі, Форумі видавців, фестивалях «Artgnosis» у Вінниці, у Тернополі та багатьох інших. Вважає, що в Україні досить багато різноманітних і цікавих фестивалів. Любка є організатором різних мистецьких подій в Ужгороді, де він мешкає, а також місцевого літературного фестивалю «Березневі коти».

З початком повномасштабного вторгнення росії в Україну Андрій Любка кардинально змінив своє життя: відійшов від письменницької практики та став волонтером. За його словами, війна змінила його внутрішнє відчуття світу та змусила призупинити творчий процес, проте за цей час він познайомився з багатьма цікавими людьми та кожен день робить свій внесок у перемогу.



Він збирає навколо себе надійну команду та набуває тих якостей менеджера, які дозволяють йому займатися обраним способом волонтерства з максимальною віддачею і при цьому абсолютно прозоро, на очах усього українського суспільства. Його доступність, прозорість та ентузіазм зачаровують. Його постать викликає нескінченну довіру та повагу. Андрій Любка став одним з найвідоміших волонтерів у країні. Він разом з командою переганяє машини на передову. Процес складний: зібрати гроші, знайти

потрібне авто, в Ужгороді відремонтувати і перевірити перед відправкою на фронт.

Перший автомобіль для бійців письменник придбав 19 квітня 2022 року. Гроші на нього зібрали всього за 12 годин. Нині на його рахунку 208-й автомобіль для ЗСУ!

Волонтерська робота Андрія Любки нещодавно була відзначена вищим військовим керівництвом: письменник отримав нагороду від Валерія Залужного – почесний нагрудний знак «За сприяння війську». А цього року він увійшов до списку «100 лідерів України» за версією «Української правди».



Андрій Любка – один з кураторів антології «Воєнний стан», яку видала літературна корпорація «Meridian Czernowitz». Книга з п'ятдесятьма текстами українських інтелектуалів та передмовою Головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного є частиною величезного проєкту видавництва, спрямованого допомогти містам, наближеним до лінії фронту, куди письменники їздили з виступами. Зокрема, його мета – створити портрет доби через розповіді різних людей.

Любка є учасником багатьох українських та міжнародних культурних заходів у Берліні, Ляйпцігу, Мюнхені, Дармштадті (Німеччина), Стокгольмі (Швеція), Варшаві, Кракові (Польща), Празі

(Чехія), Стамбулі (Туреччина), Інсбруку (Австрія), Струзі, Охридї (Північна Македонія), Подгоріці (Чорногорія), Новому Саді (Сербія), Вільнюсі (Литва), Ризі (Латвія), Ріо-де-Жанейро, Тірадентесі (Бразилія); в Україні – у Києві, Львові, Одесі, Харкові.

Цікаво, що його виступи в Україні й за кордоном суттєво різняться. Якщо для українців він вибирає для читання легкі гумористичні тексти, то із західною аудиторією спілкується про війну. Під час першого виступу в Німеччині, коли її позиція щодо передавання зброї Україні була неоднозначною, Андрій Любка не стримувався. Він ставив собі завдання показати німцям, що час культурної дипломатії – «усміхаємося й махаємо» – минув. Якщо на початках доводилося пояснювати очевидне, що Україна – не Росія, то згодом виступи почали зосереджуватися навколо того, якою є Україна, яке її сучасне життя та мистецтво.

Наступним етапом, вважає Андрій, стане промоція нашої класики: *«Якщо ми будемо промотувати Сквороду і Шевченка як людей, що боролися проти імперіалізму на самих початках, наш модернізм сторічної давності, перші феміністичні тексти, а також класику, то зможемо переконати європейські інтелектуальні та культурні еліти, які формують порядок денний, що Україна не просто випадково через війну має право бути членом європейської родини, а що це процес, який базується на глибокому фундаменті. Щоб ні в кого не виникло оманливого враження, що це просто продукт нової епохи й українці стали такими після 1991-го року».*

У свої 36 років Андрій Любка – автор трьох збірок поезій та десяти прозових творів, володар численних відзнак і стипендій, учасник багатьох українських та європейських літературних фестивалів, окремі його твори перекладені п'ятнадцятьма мовами світу.

Він стає дедалі популярнішим за кордоном. В нього, наприклад, з'явився французький агент, багато хто купив права на його

переклади. Він порівнює це явище з цікавістю до Балкан після їхніх воєн і передбачає сплеск туризму в Україні після завершення війни. Теперішній момент в українській літературі називає часом збирання каміння. Андрій Любка вважає, що боротися варто за національну культуру, адже вона має символічне навантаження і є маркером вододілу, розрізнення. Саме тому росіяни влучають по музеях, саме тому зачищають бібліотеки від українських книжок: вони для них є тригером, подразником. Українське вони асоціюють із чимось ворожим, як і ми тепер асоціюємо російську культуру з чимось ворожим.



Окрім активного волонтерства та регулярних поїздок на прифронтові території, автор встиг представити Україну на закордонних культурних подіях через нову збірку короткої прози «Щось зі мною не так», написану впродовж 2020-2021 рр., яка побачила світ на п'ятому місяці повномасштабної війни в Україні. Це книга пригод і настроїв, реальних історій і автобіографічних вигадок, універсальний poradnik і атлас туристичних маршрутів. У цих текстах свідки Єгови п'ють коньяк, Мілан Кундера опиняється в басейні, а водії «мерседесів-спринтерів» женуться за каретами швидкої допомоги...

«Цю книжку я здав у видавництво ще в листопаді, тобто в іншому житті, – розповідає письменник. – Вийти вона мала у квітні, а перша презентація планувалася на Книжковому Арсеналі в Києві. Які прекрасні і водночас наївні були ці плани! Але мені все одно здається, що факт виходу художньої книги під час війни – це сам по собі акт спротиву. Маленьке диво. Можливе завдяки ЗСУ і моїм

читачам. Ясна річ, сьогодні є значно нагальніші потреби за книжки, та я все ж маю нахабність вірити, що й книжка може підняти комусь настрій, додати втіхи, допомогти на кілька годин забутись і втекти від болісної реальності».

Андрій Любка – молодий харизматичний автор, якому вдалося виробити власний неповторний поетичний коктейль. Щоб відчутти його письменницьку майстерність, потрібно неодмінно почитати його романи, есеї та любовну лірику. Це приносить насолоду, рятує від нудьги і просто дає змогу набратись позитиву.



КІЛЬКА РЯДКІВ З ЖИТТЄПISУ

- 3 грудня 1987 р.** – народився у Ризі (СРСР)
- 2005-2009 рр.** – навчався в Ужгородському національному університеті, після закінчення якого отримав ступінь бакалавра з української філології
- 2005 р.** – член неформального літературного об'єднання «Ротонда», яке провело в Ужгороді десятки літературних, музичних акцій та художніх виставок і перформенсів
- 2006 р.** – був спостерігачем на президентських виборах у Білорусі, одним з групи радників кандидата в президенти Аляксандра Мілінкевіча, брав участь в акціях протесту, просидів 15 діб у білоруській в'язниці і був висланий з країни
- 2006-2008 рр.** – очолював студентський парламент Ужгородського національного університету
- 2007 р.** – вийшла перша збірка віршів «Вісім місяців шизофренії»
- 2008 р.** – побачила світ поетична збірка «Тероризм»
- 2010 р.** – гостьовий редактор спеціального числа польського журналу «Tygiel Kultury», присвяченого сучасній українській культурі (Лодзь)
- 2012 р.** – читачами порталу Мукачево-нет під час відкритого голосування був обраний «найзавиднішим женихом Закарпаття»
- 2012-2014 рр.** – навчався у Варшавському університеті, де отримав ступінь магістра з балканських студій. У цей час з'явилися поетична збірка «Сорок баксів плюс чайові» (2012), збірки короткої прози «Кілер» (2012) і «Спати з жінками» (2014). Багато перекладав з польської мови, його вірші та переклади друкувалися в журналах «Київська Русь», «ШО», «Всесвіт», «Потяг-76», альманахах «Джинсове покоління», «Карпатська саламандра», «Корзо», «Кур'єр Кривбасу» та ін.
- 2012 р.** – разом із Dj Dimka Special-K видав альбом аудіовіршів «Перед вибухом поцілуємося»
- 2013 р.** – зіграв головну роль поета-ловеласа в романтичному кліпі пісні «До мил'обі» гурту «Rock-N (Рокаш)»
- 2015 р.** – вийшов друком перший прозовий твір – роман «Карбід»
- 2015-2019 рр.** – здійснив подорож балканськими країнами,

- 2015-2020 рр.** – було видано основну частину творів: «Кімната для печалі» (2016), «Саудаде» (2017), «Кілер+» (2018), «Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан» (2018), «У пошуках варварів» (2019), «Малий український роман» (2020); здійснив низку перекладів з хорватської мови
- 2017 р.** – одружився з філологом-перекладачкою Юлією Пелепчук
- 2018 р.** – підтримав незаконно засудженого в Росії українського режисера Олега Сенцова
- 2020 р.** – народилася донька Уляна
- 2022 р.** – вийшла збірка короткої прози «Щось зі мною не так»
- 2023 р.** – отримав нагороду від Валерія Залужного – почесний нагрудний знак «За сприяння війську»; увійшов до списку «100 лідерів України» за версією інтернет-видання «Українська правда»
- 2023 р.** – народилася друга донька Ярина

ПРЕМІЇ, СТИПЕНДІЇ, ВІДЗНАКИ

- *Лауреат літературної премії «Дебют» (2007)*
- *Лауреат літературної премії «Київські лаври» (2011)*
- *Гість письменницької резиденції, стипендіат «Homines Urbani» Stowarzyszenie Willa Decjusza в Кракові (Польща, 2009).*
- *Гість письменницької резиденції, стипендіат Ventspilshouse, Вентспілс (Латвія, 2010).*
- *Стипендіат програми міністра культури Польщі «Gaude Polonia», Варшава (Польща, 2010, 2012).*
- *Гість письменницької резиденції, стипендіат Internationales Haus der Autorinnen und Autoren Graz, Грац (Австрія, 2012).*
- *Один з кураторів Міжнародного літературного фестивалю «Київські лаври» (2009, 2013).*
- *Один з кураторів Міжнародного поетичного фестивалю «Meridian Czernowitz».*
- *Лауреат літературної премії Фонду Ковалевих за найкращу прозову книжку року (2017).*
- *Лауреат премії імені Юрія Шевельова за модерну есеїстику («Саудаде», 2017).*
- *отримав антипремію «Золотий хрін» за найгірший опис сексу в українській літературі («Малий український роман», 2020)*

ЦИТАТИ З ТВОРІВ АНДРІЯ ЛЮБКИ

Найважче сказати про любов людям, яких найбільше любиш.

«Карбід»

Лише закохані вміють так промовисто мовчати.

«Карбід»

Усе найкраще в житті траплялося зі мною випадково.

«Спати з жінками»

Бо не можна ж жити у вигаданому світі замість того, щоб жити й насолоджуватися найбільшою Історією – самим життям!

«Кілер»

...Найголовнішу фотографію ми робимо очима, душею, собою. Справжньою світлиною є вміння заплющити очі, повернутися думками в бажане місце й віддалений час, побачити знову віддзеркалення того дня, але вже всередині себе, відчути шкірою температуру, вловити запахи, згадати свій тодішній настрій.

«Саудаде»

Чомусь мені подумалося, що наше життя нагадує вигнете дзеркало: першу його половину ми дивимося уперед, у своє майбутнє, а з роками все більше відводимо погляд від теперішнього й ховаємо очі від прийдешнього, що вже не обіцяє бути довгим.

«Саудаде»

Людина завжди щаслива, просто забуває про це. Заберіть у людини те, що вона любить, і вона відчує втрату. Поверніть їй це – і вона стане щасливою.

«Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан»

Пам'ять – наша скарбниця, але й наш кат.

«Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан»

Усе життя можна прожити, так і не використавши свого шансу.

«Карбід»

Як і будь-що, зрозуміле саме по собі, Незалежність по-справжньому можна відчути тільки тоді, коли її бракує, коли вона зникає чи її у тебе відбирають.

«Спати з жінками»

Подорожі – це не так про пошук чогось нового. Це про дорогу до себе.

«У пошуках варварів»

...Кожен народ мусить мати свого варвара біля воріт.

«У пошуках варварів»

Є книжки і – ширше – думки, які приходять у наше життя саме тоді, коли вони потрібні.

«Спати з жінками»

Так просто цікавіше жити: коли зранку ще не знаєш, де опинишся ввечері.

«Спати з жінками»

ЦИТАТИ З ІНТЕРВ'Ю ПИСЬМЕННИКА

«Але останнім часом я все більше замислююся над тим, що хочу жити виключно творчим життям».

«Для мене важливо відчувати, що в моїй творчості є рух».

«Частіше за все від читання віршів отримую набагато більше задоволення, ніж від їхнього написання».

«Еротика як тема поезії мене не цікавить – я намагаюся розкрити кризові стани душі, в яких людина знаходиться на краю».

«Багато хто вважає, що досвід потрібен лише для прози чи епічних форм, для мене ж поезія є продовженням життя, його переосмисленням, глибоким автобіографізмом».

«...Для якісних віршів потрібні екстремальні враження, несумісні з життям емоції».

«Щастя – це вміння задовольнятися тим, що маєш, знаходити гармонію».

«Культура – це самозаглиблення, якийсь такий духовний розвиток, інтенсивна душевно-інтелектуальна робота. От що таке культура».

РЕКОМЕНДАЦІЙНИЙ СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

Творчий доробок Андрія Любки

ПОЕТИЧНІ ЗБІРКИ

Вісім місяців шизофренії [Текст] : зб. поезій / Андрій Любка. – Ужгород: Ліра, 2007. – 60 с.

Сорок баксів плюс чайові [Текст] : зб. поезій / Андрій Любка. – Чернівці: Meridian Czernowitz, 2012. – 130 с.

Тероризм [Текст] : вибрані поезії / Андрій Любка. – Львів: Піраміда, 2008. – 104 с.

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Романи

Карбід, або Неймовірні трагікомічні пригоди однієї шляхетної людини і цілої зграї мерзотників, які дерлися через кордон водою, небом і суходолом, аж змусили героя опинитися в підземному царстві тіней [Текст] / А. Любка. – Чернівці: Meridian Czernowitz, 2015. – 288 с.

Малий український роман [Текст] / А. Любка. – Чернівці: Meridian Czernowitz, 2020. – 208 с.

Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан [Текст] / А. Любка. – Чернівці: Meridian Czernowitz, 2018. – 336 с.

Коротка проза

Кілер [Текст] : зб. історій та оповідань / А. Любка. – Львів: Піраміда, 2012. – 116 с.

Кілер+ [Текст] : зб. оповідань / А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2018. – 176 с.

Кімната для печалі [Текст] : зб. оповідань / А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI; Meridian Czernowitz, 2016. – 192 с.

Саудаде [Текст] : зб. оповідань / А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI; Meridian Czernowitz, 2017. – 192 с.

Спати з жінками [Текст] : зб. есеїв і колонок / А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI; Meridian Czernowitz, 2014. – 168 с.

У пошуках варварів. Подорож до країв, де починаються і не закінчуються Балкани [Текст] : зб. оповідань / А. Любка. – Чернівці: Meridian Czernowitz, 2019. – 384 с.

Щось зі мною не так [Текст] : зб. оповідань / А. Любка. – Чернівці, 2022. – 256 с.

Публікації у періодичних виданнях

Зроби мені дитину [Текст] : проза / Андрій Любка // Кур'єр Кривбасу. – 2015. – № 311/312/313. – С. 15-29.

1000 і 300 Шевченків [Текст] : [до 207-ї річниці від дня народж. Кобзаря] / Андрій Любка // Локальна історія: журнал про минуле і сучасне. – 2021. – № 2. – С. 4-13.

У пошуках варварів. З Одеси до Балчика слідами Овідія [Текст] : [про давньорим. поета Публія Овідія Назона] / Андрій Любка // Кур'єр Кривбасу. – 2017. – № 329/330/331. – С. 252-271.

ПЕРЕКЛАДИ

Андрич І. Проклятий двір [Текст] : роман / Іво Андрич; пер. з серб. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2020. – 136 с.

Баздуль М. Концерт [Текст] / Мухарем Баздуль; пер. з хорват. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2018. – 112 с.

Басара С. Фама про велосипедистів [Текст] / Светислав Басара; пер. з хорват. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2017. – 288 с.

Валяревич С. Кома [Текст] / Срджан Валяревич; пер. з хорват. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2016. – 208 с.

Вілсон Л. Л. Дорогий дядечко Сем [Текст] / Л. Ламар Вілсон; пер. з англ. А. Любка // Антологія молоді поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 36, 37.

Ґуез. Дж. Е. Епілог; Яким би могло бути повноліття на Півдні; Молочний зуб [Текст] / Джулія Елізабет Ґуез; пер. з англ. А. Любка // Антологія молоді поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 79-83.

Єргович М. Батько [Текст] / Міленко Єргович; пер. з хорват. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2018. – 192 с.

Задура Б. Найгірше позаду [Текст] / Богдан Задура; пер. з пол. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI, 2015. – 164 с.

Задура Б. Нічне життя [Текст] / Богдан Задура; пер. з пол. А. Любка. – Львів: Піраміда, 2012. – 140 с.

Крайтлер Б. Джон Вейн на муніципальному показі [Текст] / Б. Крайслер; пер. з англ. А. Любка // Антологія молодшої поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 116.

Маккі М. І Господь Бог робив одяг зі шкіри [Текст] / Марк Маккі; пер. з англ. А. Любка // Антологія молодшої поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 148, 149.

Мотіка С. Ніч серед дубів [Текст] / Стівен Мотіка; пер. з англ. А. Любка // Антологія молодшої поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 166-168.

Осталовська Л. Акварелі [Текст] / Лідія Остаповська; пер. з пол. А. Любка. – Чернівці: Книги-XXI; Meridian Czernowitz, 2014. – 192 с.

Погачар М. Людина вечеряє в капцях свого батька [Текст] / Марко Погачар; пер. з хорват.: Андрій Любка, Алла Ткаренко. – Чернівці: Книги-XXI, 2015. – 164 с.

Христофор С. Справжня любов; Імператор, він мав цілковитий контроль [Текст] / Самотній Христофор; пер. з англ. А. Любка // Антологія молодшої поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 240.

Шомберг З. Що мене вб'є; Озеро; Прекрасний острів [Текст] / Закарі Шомберг; пер. з англ. А. Любка // Антологія молодшої поезії США: збірка. – Київ, 2016. – С. 259-261.

ТВОРИ ІНШИМИ МОВАМИ

Польською

Karbid [Tekst] / Andriy Lubka; tłumacz z ukr. B. Zadura. – Lublin: Warsztaty Kultury, 2016. – 200 s.

Killer [Tekst] / Andriy Lubka; tłumacz z ukr. B. Zadura. – Kolobrzeg: Biuro Literackie, 2013. – 125 s.

Pokój do smutku [Tekst] / Andriy Lubka; tłumacz z ukr. B. Zadura. – Lublin: Warsztaty Kultury, 2018. – 195 s.

Німецькою

Notaufnahme [Text] : ukrainische Gedichte / Andriy Ljubka; aus dem Ukrain. von Team-Baes-Low-Lectured. – Zirl: BAES, 2012.

Англійською

Carbide [Text] / Andriy Lubka; translated by Reilly Costigan-Humes and Isaac Stackhouse Wheeler. – London: Jantar Publishing 2020.

ІНТЕРВ'Ю

«Додати в сірі карантинні будні барв і емоцій» [Текст] : [про кн. «Мур»] : розмова з українським романістом, поетом, перекладачем Андрієм Любкою / вела Марія Чадюк // День. – 2020. – 14-15 серп. – С. 31.

«Любов – це коли ні на кого не треба справляти враження» [Текст] : розмова з українським письменником Андрієм Любкою / вела Катерина Лук'яшко // Країна. – 2017. – № 31. – С. 32-34.

Світи і світло Любки [Текст] : розмова з письменником Андрієм Любкою про роман «Карбід» / вела Інна Устиловська // Україна молода. – 2015. – 10 листоп. – С. 12.

«Упізнаваність обтяжує. Не можеш піти в бар і напитися, як свиня» [Текст] : розмова з українським письменником Андрієм Любкою / вів Павло Щириця // Країна. – 2021. – № 11. – С. 40-44.

Феномен письменника Андрія Любки. Згуртував тисячну команду волонтерів і вже закупив для фронту 178 джипів та пікапів! [Текст] : розмова з українським письменником та перекладачем Андрієм Любкою / вів Василь Нитка // Голос України. – 2023. – 3 серп. – С. 1, 6.

* * *

Андрій Любка: «В українців радянське уявлення про культуру як розвагу у когось на ювілеї» [Електронний ресурс] : розмова з автором / вела Ольга Беца. – Режим доступу: <https://>

//archive.chytomo.com / interview / lyubka-v-ukraiiinciv- radyanske-uyavlennya-pro-kulturu...

Андрій Любка: «Еротика як тема поезії мене не цікавить – я намагаюся розкрити кризові стани душі, в яких людина знаходиться на краю» [Електронний ресурс] : розмова з автором / вела Тетяна Літераті. – Режим доступу: <https://web.archive.org/web/>

Андрій Любка: «Кожна країна має своїх „сусідів-варварів”» [Електронний ресурс] : розмова з автором / вела Ганна Гнедкова. – Режим доступу: <https://chytomo.com/andrij-liubka-kozhna-kraina-maie-svoikh-susidiv/>

Андрій Любка: «Я помру або молодим поетом, або старим президентом» [Електронний ресурс] : розмова з автором / вела Любов Багацька. – Режим доступу: <https://www.umoloda.kiev.ua/number/1289/164/45575/>

Література про творчість письменника

Несподіваний і загадковий Андрій Любка [Текст] : інтелект-реліз / укладач Н. Фенько. – Полтава, 2021. – 16 с.

* * *

Камінська Ю. Поезія в прозі [Текст] / Юлія Камінська // День. – 2019. – 8-9 трав. – С. 29.

Міжнародні перемоги українців у літературній сфері – 2017 [Текст] // Українська літ. газета. – 2017. – 29 груд. – С. 4.

Насмінчук Г. Роман Андрія Любки «Твій погляд, Чіо-Чіо-Сан»: кримінальний сюжет крізь оптику сценічного дійства [Текст] / Галина Насмінчук // Слово і час. – 2019. – № 6. – С. 56-62.

Соловей Е. Андрій Любка як дитина зламу століть [Текст] / Елеонора Соловей // Дзеркало тижня. – 2018. – 13 січ. – С. 14.

Чадюк М. Українські читання в Анкарі [Текст] / Марія Чадюк // День. – 2019. – 8-9 листоп. – С. 31.

Шелухін В. Андрій Любка. Саудаде [Текст] / Володимир Шелухін // Літературна Україна. – 2018. – 4 жовт. – С. 7.